

ния и способности, чувство за изключителна ориентация, голяма пластичност и гъвкавост, известна воля и концентрация, за да запазят в продължение на векове стабилна „стойка“ над постоянно клатещата се, сриваща се под тях основа на социалната процесуалност и събитийност. Акробатиката не е пространство само за демонстриране на фаворизирани еталони на човешката физическа и волева проява, на биологични ресурси в екстремна обстановка. За циганите тя подсъзнателно има и други послания и значения. Това е „акробатиката“ между постоянното и променливото, статичното и динамичното, окончателното и незавършеното, активното и страдателното, предсказуемостта и непредсказуемостта и др. под.

Еквилибристиката също има подобни интимно спотаени и трудно уловими на рационално ниво послания и звучения в ромската душа. Тя възхищава и пленява с възможността на човека (като род и индивид) да променя пространствените и времевите си състояния, при това с други усложняващи тази му цел обстоятелства и средства. За циганите тя е и подсъзнателна еквилибристика със съдбата, с риска, с неизвестността, със случайността, които толкова много изобилстват в тяхната всекидневна и ексцентрична битност.

Илюзионизмът не може да не се харесва на циганите. Това е особен маниер на съприкосновение на видимото и незримото, на реалното и абсурдното, на привидната мистификация и реалната манипулация, на тотално преодоляване на пространството между съществуващо и дължимо и превръщане по най-неочакван начин на второто в първото.

Веднага се налагат въпросите: А нима при циганите не съществува подобен илюзионизъм (в неговите мистифицирани, отчуждено-превърнати форми) спрямо собствените им екзистенциални житейски проблеми и дилеми? Нима те не търсят нерядко мистифицирания практически вариант на абсурда, приемащи го като реално и обективно проявяващ се факт, като единствено разрешение на тяхната собствена душевна и битийна колизия? Нима не желаят между зримото и незримото в тяхното битие да няма разлика, така както да се преустанови разликата, преградата между оценките на „своите“ и на „чуждите“? Нима те искрено и подсъзнателно не копнеят за онова чудотворно прекосяване на пространството между реално гне-